

— Хей, вие синове на гората, — извика Бонифаций, — чужденецъ моли да се постопли на вашия огънъ.

Изведнѣжъ всички очи се обърнаха къмъ говорещия. Полукръгътъ се отвори тихо, и Бонифаций влѣзе съ другаритѣ си навътре. Всички езичници бѣха въ бѣло облѣчени. Бѣли бѣха роклитѣ на женитѣ, насѣбрани въ краищата на полукръга; бѣли бѣха и облѣклата на войницитѣ, наредени въ гъсти редове, бѣли бѣха кожуситѣ на старцитѣ, които заемаха срѣдата; бѣли, съ сребърни украшения бѣха дрехитѣ на малкитѣ деца, изправени най-близо до огъня; бѣли отъ страхъ и ужасъ бѣха лицата на всички. Стариятъ езически жрецъ Хунрадъ, който единственъ носѣше пѣстро цвѣтна дреха, се приближи къмъ чужденцитѣ.

— Кои сте вие, откъде идвате и що търсите тукъ? — запита той.

— Ваши събрата сме отъ германско потекло — отговори Бонифаций. — Азъ ида отъ Саксония, за да донеса поздравъ отъ оная страна и послание отъ бащата на всички, чийто служителъ съмъ.

— Добре дошълъ тогава, — каза Хунрадъ, — добре дошълъ бѣди, но тихо стой, защото това, което ще стане сега, не търпи отлагане и трѣбва да се извърши преди луната да мине срѣдата на небето. Тая нощъ — обърна се той къмъ всички наоколо — е нощъ на смъртта. Тая нощъ е часъ на мрака, на могъществото на зимата. Великиятъ Торъ, богъ на гърма и на войната, комуто е посветенъ тоя джбъ, е наскърбенъ смъртно и разяренъ срещу хората. Отдавна, много отдавна не се е пренасяло жертва на неговия олтаръ; много отдавна коренитѣ на неговото свещено дърво не сж хранени съ кръвъ. Ето защо, листата му пожълтѣха предивременно и клонитѣ му натежнѣха; жѣтитѣ бѣха слаби, появи се чума между хората; неприятелтъ ни победи. Дървото иска жертва, и колкото по-скѣпа е жертвата, която ще очисти сторения грѣхъ, толкова